

РЕШЕНИЕ

№ 23711

гр. София, 12.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 20.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **4325** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 10а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на М. Уи У. /М. У. У./, [дата на раждане], гражданин на Федерална република Н., срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, виза вид „D“, постановен по заявление № LOS 26000224/09.02.2026 г., издаден от Л. П. – консул при Посолството на Република България в А., Федерална република Н..
С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен. Излагат се съображения, че административният орган неправилно е приел, че жалбоподателят не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, както и че съществува съмнение заявеното от него намерение за обучение в Република България да не е действително, а страната да бъде използвана като транзитен пункт към трета държава. Поддържа, че този извод не се основава на индивидуална преценка на конкретните обстоятелства, а на необосновано предположение, което не се подкрепя от представените по административната преписка документи.
В съдебно заседание жалбоподателят – редовно призован – не се явява и не се представлява. Ответникът – консул Л. П. при Посолството на Република България в А., Федерална република Н., редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по съществуването на спора. Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.
Административен съд – София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
Не е спорно по делото, че на 09.02.2026 г. М. Уи У. /М. У. У./, [дата на раждане], гражданин на Н., е подал заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, виза вид „D“, до

Посолството на Република България в А., Федерална република Н.. Искането е регистрирано под № LOS 26000224/09.02.2026 г. (л. 7), като основание за издаване на визата е посочено обучение в Република България.

Към заявлението е представено удостоверение от Министерството на образованието и науката и удостоверение от Университета за национално и световно стопанство – С.; копие от паспорта на заявителя; копие от застрахователна полица за пътуване; свидетелство за съдимост; декларация за спонсорство; банково извлечение.

С Удостоверение № 04-11-2116/20.01.2026 г. (л. 54), издадено от дирекция „Висше образование“ на Министерството на образованието и науката, на основание чл. 19, т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим и на основание чл. 15а, ал. 1 от Наредбата за държавните изисквания за приемане на студенти във висшите училища на Република България, е удостоверено, че М. У. У., [дата на раждане], гражданин на Н., е приет за студент от зимен семестър на учебната 2025/2026 г. в Университета за национално и световно стопанство, специалност „Бизнес информатика и комуникации с преподаване на английски език“, на английски език, редовна форма на обучение, за срок от четири години, за придобиване на образователно-квалификационна степен „бакалавър“. В удостоверението е посочено, че семестриалната такса за обучение е в размер на 1500 евро. Няма доказателство таксата да е платена.

С Удостоверение изх. № 518/23.01.2026 г. (л. 53) Университетът за национално и световно стопанство е удостоверил, че М. Уи У., [дата на раждане], гражданин на Н., е депозирал необходимите документи съгласно Наредбата за държавните изисквания за приемане на студенти във висшите училища на Република България и е одобрен за студент в УНСС – С. за учебната 2025/2026 г. в образователно-квалификационна степен „бакалавър“, специалност „Бизнес информатика и комуникации с преподаване на английски език“, на английски език, редовна форма на обучение, за срок на обучение четири години. В същото удостоверение е посочено още, че във връзка с получаване на входна виза кандидатът има издадено Удостоверение № 04-11-2116/20.01.2026 г. от Министерството на образованието и науката на Република България, както и че УНСС – С. осигурява места в общежитие в Студентски град за всички желаещи чуждестранни студенти.

На 24.03.2026 г. е постановен оспореният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Отказът е оформен в стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване. Като правно основание за отказа е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, съгласно която виза се отказва, когато чужденецът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

В графата „Допълнителни забележки“ е посочено, че „цялостен анализ на документите и фактите, свързани с пътуването, не доказва достоверно целта и условията на пребиваване“, както и че е налице „неубедителна и непоследователна мотивация с множество противоречиви твърдения“ и „основателни съмнения относно легитимността на представените документи“.

В хода на съдебното производство е изискана и представена документацията относно проведената съгласувателна процедура по заявлението за издаване на виза.

С писмо рег. № 536400-48475/30.04.2026 г. (л. 67) Дирекция „Миграция“ – МВР е изпратила до съда фотокопие от становище на отдел „Миграция“ – СДВР с рег. № 513р-20131/19.02.2026 г., изготвено по искане за дългосрочна виза на чужденеца У. М. У., [дата на раждане], гражданство Н., паспорт №[ЕИК], с основание за искане на виза по чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ. Становището е отрицателно на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

В становището на отдел „Миграция“ – СДВР е отбелязано, че съгласно бележките на консула от проведеното интервю апликантът е с крайно неубедителна и непоследователна мотивация и с множество противоречиви твърдения. Посочено е, че в представените документи било отразено, че спонсор е неговият брат, развиващ собствен бизнес, но при проверка на документите за средства бил посочен неговият баща, който по твърдения на кандидата бил починал, а това било обяснено като печатна грешка. Въз основа на това са формирани „основателни съмнения“ за легитимността на представените документи. Допълнително е посочено, че чуждият гражданин не се е аргументирал за избора на университет, както и защо е избрал да се обучава в Република България, като тези данни са приети за показателни, че целта на влизането му не отговаря на заявеното.

С писмо рег. № М-3562/11.05.2026 г. (л. 71) Държавна агенция „Национална сигурност“ е уведомила съда, че съгласувателната процедура по подаденото заявление за виза е осъществена от СДМ – ДАНС, като по електронен път е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система. В писмото е посочено, че апликантът попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, като отрицателното становище на консулското длъжностно лице е мотивирано с обстоятелството, че заявителят не е обосновал избора си на университет и специалност, както и че е отговорял противоречиво по време на интервюто му, което е породило съмнения относно автентичността на представените документи. Посочено е още, че при цялостния анализ на фактите е установено, че апликантът не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. В писмото изрично е отбелязано, че няма изготвени писмени документи, относими към воденото производство.

С жалба с вх. № 11288 г. по описа на АССГ жалбоподателя е оспорил отказа за издаване на виза.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – по аргумент от чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, подадена е в срок, от адресата на акта и срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът извършва цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК – относно компетентността на административния орган, спазването на установената форма, съответствието с процесуалните правила, материалноправната законосъобразност и съответствието с целта на закона.

Съгласно чл. 8 и чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ чужденец може да влезе на територията на Република България, ако притежава редовен документ за пътуване и виза, когато такава се изисква. Визите се издават или се отказва издаването им от дипломатическите и консулските представителства на Република България. Редът и условията за издаване на визи са уредени в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г.). Съгласно чл. 27, ал. 6 от посочената наредба консулските длъжностни лица извършват проверка на представените данни и документи, като преди постановяване на решение по заявлението същото задължително се изпраща до Националния визов център за извършване на справки и консултиране чрез Визовата информационна система. Съгласно чл. 34, ал. 1 от наредбата виза не се издава, когато е налице някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ, като отказът се постановява във формуляр по образец (Приложение № 7), който следва да съдържа правното основание и мотивите за отказа.

В съответствие с разпоредбите на Наредбата и чл. 9е, ал. 2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) исканията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ се изпращат чрез Дирекция „К. отношения“ на Министерството на външните работи за съгласуване със службите за административен контрол на чужденците в Република България.

Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция „К. отношения“, въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците и на Държавна агенция „Национална сигурност“.

Условията и редът за съгласуване на заявленията за издаване на визи са регламентирани в Инструкция № Из-2593 от 3 ноември 2010 г. на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“. Съгласно чл. 1, т. 4 от инструкцията визите за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ подлежат на задължително съгласуване между Министерството на външните работи чрез Дирекция „К. отношения“, Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи и Държавна агенция „Национална сигурност“. Съгласуването се извършва по електронен път чрез Системата за визов контрол.

Съгласно уредената процедура регистрираните в консулските служби заявления за визи се изпращат чрез Системата за визов контрол до Дирекция „К. отношения“, която в срок до три работни дни ги препраща на Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи за съгласуване. Дирекция „Миграция“ извършва необходимите проверки с оглед миграционния контрол, като уведомява Държавна агенция „Национална сигурност“ с цел изготвяне на съвместно становище. След извършване на необходимите проверки и съгласуване между компетентните органи съвместното становище се предоставя на Дирекция „К. отношения“, въз основа на което консулското длъжностно лице постановява решение за издаване или отказ за издаване на виза.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, отказ за издаване, анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1 ЗЧРБ.

С т. 4 от Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл. 34 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим.

Със Заповед № 4/10.01.2025 г. на посланика на Република България във Федерална република Н. Л. Р. П. е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. При положение че процесният отказ е подписан именно от Л. П., съдът приема, че актът е издаден от материално и териториално компетентен административен орган.

Спазена е и предвидената от закона форма, доколкото отказът е постановен чрез стандартния формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване, като в него са посочени правното основание за отказа и кратки фактически съображения.

От събраните доказателства се установява също, че е проведена съгласувателна процедура със службите за административен контрол на чужденците и ДАНС, като отдел „Миграция“ – СДВР е изразил отрицателно становище, а ДАНС е уведомила съда, че по електронен път в Националната визова информационна система е изразено отрицателно становище.

Правилно е приложен и материалния закон.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, издаването на виза се отказва, когато чужденецът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Тази разпоредба изисква административният орган да извърши конкретна и индивидуална преценка на всички относими факти и доказателства, като установи не само съмнения или предположения, а обстоятелства, които обосновават извод, че заявената цел на пребиваването не е доказана по достоверен начин.

В настоящия случай заявената цел е обучение в Република България и не е доказана достоверно. При проведеното интервю консултът е констатирал неубедителна и непоследователна мотивация и множество проитворечиви твърдения, като е изразил основателни съмнения относно легитимността на представените документи. Това са мотивите, вписани в отказа, които са доказани от представените писмени доказателства от административната преписка. Липсват доказателства за заплатена такса за обучение. Противоречиви са предоставените от апликанта данни за финансовите средства за издръжка. При проведеното интервю пред консула на Република България чужденецът е заявил, че спонсор е неговият брат, който развива собствен бизнес, но е представил документ за предоставяне на издръжка, за който твърди, че е подписан от баща му, но баща му е починал. Чужденецът не е обосновал изборът на университет и специалност, конкретно защо иска да се обучава в България. При тези данни е направен обоснован извод, че целта и условията на пребиваването не са доказани.

В хода на съгласувателната процедура са получени две отрицателни становища, от ДАНС и от отдел „Миграция“ - СДВР. В тези становища също е направен анализ на представените документи и заявеното от чужденеца и е формиран извод, че целта на влизането на чужденеца на територията на страната не отговаря на заявената цел.

При извършване анализ на относимите разпоредби на чл. 21, § 1 и чл. 32, § 1 от Визовия кодекс /Регламент № 810/2009 на Европейския парламент и Съвета/, съдът приема, че в случая е налице надлежно изпълнение на задължението на националните органи да преценяват дали кандидатът за пребиваване представлява риск за незаконна имиграция и дали съществуват основателни съмнения относно заявени обстоятелства.

С оглед на изложеното, оспореният отказ за издаване на виза „Д“ на жалбоподателя е законосъобразен и съответства на приложената разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Така мотивиран, Административен съд - София град 43 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на М. Уи У. /М. У. У./, [дата на раждане] , гражданин на Федерална република Н. срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, виза вид „D“, постановен по заявление № LOS 26000224/09.02.2026 г., издаден от Л. П. – консул при Посолството на Република България в А., Федерална република Н..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: